

Klimanytt 322
Redaktør: Ole Henrik Ellestad

23.6.2022
klimanytt@klimarealistene.com

Biomasse til mat eller drivstoff

Rögnvaldur Hannesson*

Krigen i Ukraina har snudd opp/ned på mange ting. Den har bl.a. gjort oss oppmerksom på at vi står overfor større eksistensielle problemer enn hypotetiske klimaforandringer basert på upålitelige modellberegninger. Blant de mer tvilsomme tiltakene for å påvirke klimaet er produksjon av etanol og annet biobrensel for å blande inn i bensin og dieselolje hvilket allerede har ledet til økte priser og forverret de fattiges levestandard.

Hvis dette skal skje på bekostning av produksjon av mat er saken krystallklar. Men kloden har nok av dyrkbar mark og kunstgjødsel for at vi, så langt, har kunnet produsere biobrensel uten å true verdens matvareforsyning. Hvor lenge det kan fortsette i en verden med voksende befolkning er et annet spørsmål.

Krigen i Ukraina har imidlertid igjen aktualisert spørsmålet om produksjonen av biobrensel går på bekostning av produksjon av mat. Dette blir drøftet i en [artikkel i Financial Times](#) den 12. juni. Krigen har kraftig redusert tilgangen av matvarer i verden, både korn og matolje, og ført til betydelig prisøkning. Ett eller annet sted må produksjonen av matvarer økes for å erstatte det uteblitte tilbud fra Ukraina. Mindre produksjon av biobrensel ville øke tilbudet av matvarer på to måter, dels fordi mais og soya og mye annet som ellers går til biobrensel kunne brukes til produksjon av mat, og dels fordi det areal som brukes til produksjon av biobrensel kunne brukes til å dyrke andre planter som går til matproduksjon.

Det dreier seg ikke om trivialiteter. Ifølge artikkelen i Financial Times gikk 36 % av all amerikansk mais til etanolproduksjon i 2021, og 40 % av soyaproduksjonen gikk til biobrensel. Det amerikanske World Resources Institute hevder at all uteblitt eksport av hvete, rug, mais og bygg fra Ukraina kunne erstattes ved å kutte halvparten av produksjonen av biobrensel i USA og Europa.

Produsentene av biobrensel prøver selvsagt å forsvare egen sak. Dyrefør er et viktig biprodukt av biobrensel, sier de. Vel, kutter man ut biobrenselet, blir det desto mer dyrefør for husdyrene. Et diagram fra biobrenselprodusentenes interesseorganisasjon, gjengitt i Financial Times, skal vise hvor liten del av verdens dyrkbare mark benyttes til å produsere biobrensel. For hvete og mange andre kornsorter er denne andelen liten, men for mais og soya er den 15–20 %. Dette arealet kunne selvsagt brukes til å dyrke andre planter om nødvendig.

Tvilsom produksjon av biobrensel

Produksjon av biobrensel er ett av de mest tvilsomme klimatiltakene verdens land har engasjert seg i. Forbrenning av etanol og biodiesel slipper ut kulldioksid, akkurat som bensin og dieselolje. Eneste forskjellen er at kulldioksid blir tatt ut av atmosfæren igjen av de planter som dyrkes til å erstatte det som forbrennes. Så langt, så godt. Men planting, gjødsling, høsting og transport av mais og soya eller

Bio-Fools:

Flawed Climate Policy Is 'A Crime Against Humanity'

hva det ellers måtte være krever forbrenning av oljeprodukter som slipper ut kulldioksid. Det finnes flere regnestykker som viser at vinningen går opp i spinningen; at de samlede utslipp av kulldioksid fra biobrensel er større enn hva som slippes ut fra de oljeprodukter de erstatter. Hvis disse regnestykkene er riktige er påbud om innblanding av biobrensel verre enn vondt, de er direkte motproduktive.

Det er dessverre ikke bare dette eksemplet som gjør det treffende å omtale klimapolitikken som et grenseløst vanvidd. Denne politikken har alvorlige negative konsekvenser, som vi i økende grad får erfare. De skyhøye elprisene i Storbritannia høsten 2021, som fikk følger i Sør-Norge, er en av dem, og

verre kommer det til å bli hvis Storbritannia skal gjøre seg enda mer avhengig av upålitelig vindkraft. Politiske tiltak bør bygge på en nøktern analyse av hva som skal oppnås.

- Hvor sannsynlige er de fremtidige klimaforandringer?
- Er de menneskeskapt eller naturlige?
- Ville det være klokere å tilpasse seg disse forandringene heller enn å gjøre noe med dem, gitt at vi i det hele tatt kan gjøre noe med dem?

Det er ingen sikre svar på disse spørsmålene, og særlig spørsmålet om tilpasning heller enn mindre utslipp av klimagasser, slik Bjørn Lomborg har gjort seg til talsmann for, får liten oppmerksomhet. Hva som derimot blir alt klarere er de betydelige ulemper klimapolitikken medfører her og nå; skyhøye energipriser, mindre matproduksjon med påfølgende høyere priser, og lavere levestandard på grunn av dyre klimatiltak.

Konklusjon

Klimapolitikken trenger en grundig revisjon og med all sannsynlighet avvikling.

IPCCs beregninger av effekter av økning av drivhusgassene synes sterkt overdrevne, og klimatiltakene virker absurde sammenlignet med andre store globale problemer som må løses. I øyeblikket er det kanskje viktigst og enklest å starte med å avvike alle krav om innblanding av etanol og biodiesel i drivstoffet vi bruker i våre biler.

*Medlem av Klimarealistenes Vitenskapelige Råd